

Sygn. akt I C 2683/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR Monika Malinowska-Wasiak

Protokolant: Bartłomiej Trzmielak

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko J. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej J. C. na rzecz powoda (...) **Bank S.A. z siedzibą we W.** kwotę 3 761, 53 zł (trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt jeden 53/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, co do kwoty 477,31 zł (czteryście siedemdziesiąt siedem 31/100) oraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 27 listopada 2015 do dnia zapłaty co do kwoty 3 173, 64 zł (trzy tysiące sto siedemdziesiąt trzy 64/100) oraz kwotę 117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. nadaje wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2683/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 listopada 2015 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wystąpił

o zasądzenie od J. C. kwoty 3.761,53 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 477,31 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami umownymi

w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 27 listopada 2015 r. od kwoty 3.173,64 zł, a także kosztów procesu. Na dochodzoną kwotę składa się: 3.173,64 zł kapitału wraz z dalszymi odsetkami od dnia 27 listopada 2015 r., 477,31 zł odsetek wyliczonych na dzień sporządzenia pozwu wraz z dalszymi odsetkami od dnia 27 listopada 2015 r., 91,68 zł kwoty kosztów monitów i upomnień, 18,90 zł kwoty opłaty za pakiet usług bankowych w wysokości 2,70 zł miesięcznie przez okres obowiązywania umowy. [pozew – k. 3-6]

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu. [postanowienie – k. 9]

Na terminie rozprawy 1 kwietnia 2016 r. pozwana uznała powództwo. [protokół rozprawy – k. 40]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 lipca 2014 r. J. C. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt gotówkowy numer (...). Strony umowy postanowiły, iż niespłacenie raty kredytu w ustalonym terminie spowoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego pobierane są odsetki karne w wysokości odsetek maksymalnych. W przypadku podejmowania przez bank czynności windykacyjnych, kredytobiorca miał zostać obciążony opłatami za czynności windykacyjne. Kredytobiorca zobowiązał się również do ponoszenia opłat za usługi dodatkowe. [umowa z załącznikiem – k. 19-22]

Pozwana nie spłacała kredytu w wysokości i terminach określonych umową. [bezsporne]

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2002.72.665 ze zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie pozwana uznała powództwo. Stosownie do art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa oznacza, iż strona pozwana uznała za zasadne samo roszczenie powoda jak i przyznała przytoczone przez niego okoliczności, w konsekwencji wyrażając zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego powództwo. Sąd, co do zasady, jest związany uznaniem powództwa, zatem wydaje wyrok w zakresie uznania, bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Uznanie to jest jednakże poddawane kontroli Sądu. W niniejszej sprawie pozwana nie spłaciła kredytu w terminie i kwocie wskazanej w umowie, wobec czego Sąd zasądził na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 482 k.c., zasądając odsetki od kwoty 477,31 skapitalizowanych odsetek od 27 listopada 2015 r.

Mając jednakże na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto, w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze

obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek poczynszy od wskazanych powyżej dat do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Mając na uwadze, iż zasądzone odsetki od dnia 1 stycznia 2016 roku są niższe od odsetek ustawowych, których żąda powód, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie różnicy między wysokością odsetek ustawowych, obowiązujących do 31 grudnia 2015 roku, a odsetkami ustawowymi za opóźnienie, obowiązującymi od 1 stycznia 2016 roku.

Odsetki od 3.761,53 zł kapitału należało zasądzić w wysokości odsetek maksymalnych zgodnie z postanowieniami umowy.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt. 2 k.p.c. Sąd nadał orzeczeniu rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie uznanym przez pozwaną.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powoda 100 zł opłaty sądowej oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W tym stanie faktycznym należało orzec jak w sentencji.